

Sygn. akt IV KK 57/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika

w sprawie **S. C.**

skazanego z art. 178a § 2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 23 maja 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na niekorzyść
skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 8 listopada 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 listopada 2012 r.,
oskarżony S. C. został uznany za winnego popełnienia występku z art. 178a §

2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to – na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. – wymierzono mu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres 3 lat. Jednocześnie na podstawie art. 71 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę 30 stawek dziennych grzywny po 40 zł każda, a na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeczono od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000 zł.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się 16 listopada 2012 r.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 listopada 2012 r. – na niekorzyść oskarżonego S. C. - wniósł Prokurator Generalny, który powołując się na zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego - tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. - a polegającego na częściowym uwzględnieniu przez Sąd Rejonowy prawidłowo sformułowanego wniosku prokuratora o skazanie S. C. za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. bez przeprowadzenia rozprawy, co skutkowało rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego, tj. art. 42 § 2 k.k., poprzez nieorzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów w sytuacji, gdy orzeczenie tego środka karnego było obligatoryjne, wniósł w konkluzji o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna i zawarty w niej postulat uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w W. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że w przesłanym do Sądu Rejonowego akcie oskarżenia prokurator zamieścił – w trybie art. 335 § 1 k.p.k. – wniosek o wydanie wyroku skazującego wobec S. C., bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie wobec niego kary roku i 4 miesięcy

pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, grzywny w wysokości 30 stawek po 40 zł każda, środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 1000 zł oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia w ruchu lądowym wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów na okres 5 lat.

Sąd Rejonowy w W., wbrew uzgodnieniom stron i wymogowi określonymu w art. 42 § 2 k.k., nie orzekł wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia w ruchu lądowym wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów na okres 5 lat. Zgodnie bowiem z przywołanym powyżej przepisem art. 42 § 2 k.k., sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w art. 42 § 1 k.k. był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177 k.k., a to oznacza, że orzeczenie powyższego środka karnego w sytuacji skazania osoby uczestniczącej w ruchu za występki przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji z art. 178a § 2 k.k., jest obligatoryjne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 27/01, OSNKW 2002/1-2/5; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 r., V KK 150/12, Prok. I Pr. – wkł. 2012/10/1).

Dodatkowo należy - jedynie dla przypomnienia – wskazać, że Sąd pierwszej instancji orzekając na posiedzeniu w trybie art. 343 §1-6 k.p.k. jest związany treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym i prokuratorem, poczynionych na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i nie może wydać innego wyroku niż skazujący i orzec innej kary lub środka karnego od uzgodnionych przez strony. Złożony zatem w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora o orzeczenie "uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego" (oskarżyciel i oskarżony zgadzają się na takie, jak zawarte we wniosku, rozstrzygnięcie sprawy), jest w tym sensie wiążący dla sądu, że potrzeba dokonania zmiany w jego treści, wymaga dokonania modyfikacji wniosku z udziałem stron bądź skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k. - "jeżeli sąd uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych");

zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2011 r., V KK 382/10, LEX nr 785292). Innymi słowy, sąd nie może samodzielnie dokonać zmian w treści wniosku złożonego przez prokuratora na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., a każda samodzielna zmiana treści takiego wniosku przez sąd stanowi zmianę warunków porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym, co w konsekwencji oznacza, że sąd wymierza oskarżonemu karę, na którą prokurator i oskarżony nie wyrazili zgody. Jeżeli zatem sąd orzeka na posiedzeniu z wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, bez uprzedniej modyfikacji stanowiska stron, karę inną od proponowanej przez oskarżyciela, albo też karę na którą oskarżony nie wyraził wcześniej zgody, to tym samym rażąco narusza art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2009 r., III KK 33/09, R-OSNKW 2009, poz. 756).

Skoro zaś w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy nie orzekł wobec oskarżonego S. C. – uzgodnionego z prokuratorem - środka karnego, którego dodatkowo orzeczenie było w tej sprawie obligatoryjne, to oczywistym jest, że wydany przez Sąd Rejonowy w W. wyrok zapadł z obrazą przepisów wskazanych w kasacji Prokuratora Generalnego, a to implikowało jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania.